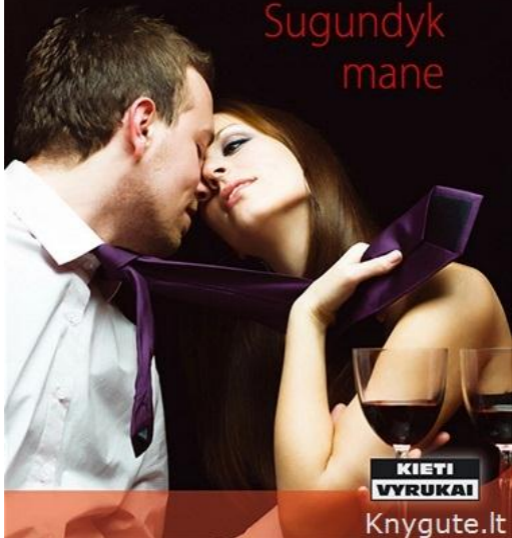

2009 gegužė–birželis

Svajonų
ROMANAI

CAROLINE CROSS

Sugundyk
mane

KIETI
VYRUKAI

Knygute.lt

Caroline Cross
(Karolina Kros)

SUGUNDYK MANE

Romanas

© 2006, Caroline Cross, Tempt Me

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Liubovė Solovjova, vertimas iš anglų kalbos, 2009

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2009

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Džonas Tegartas Stylas nejudėdamas stovėjo po siūbuojančiais visžaliais medžiais. Lediniam ore krisdamos sukosi snaigės – užgaidus vėjas nupūsdavo jas nuo virš galvos linguojančių medžių viršūnių. Saugodamasis spalio saulės Tegartas prisimerkė ir pridėjo prie akių žiūronus, norėdamas apžiūrėti vos daugiau nei už keturių šimtų metrų esantį namelį, tačiau suvibravęs telefonas jam sutrukdė.

Tegartas išsiėmė telefoną iš prie diržo pritvirtinto dėklo ir žvilgtelėjo į ekraną – skambino iš Denverio, iš Stylo saugumo biuro. Paspaudęs mygtuką jis įsikišo į ausis ausines.

- Kas atsitiko?

- Viskas gerai, rodos, tai ji, - ramiai tarė Tegarto brolis Geibas. Jo balse nebuvo justi nei priekaišto dėl to, kad brolis taip šiurkščiai atsiliepė, nei pasitenkinimo, jog gali jam suteikti taip ilgai lauktų žinių.

Tegartas nieko neatsakė, tik laukė.

- Automobilis neseniai užregistruotas Siuzanos Mur vardu. Ankstesnis savininkas, dokto-

rantas iš Laramio¹, sakė pardavęs šią transporto priemonę prieš tris savaites padavėjai iš kokteilių baro, kuriame dažnai lankosi. Jis tiksliai apibūdino Boven – jo žodžiais, ji tikra meilutė. Moteris sumokėjo už pikapą grynaisiais ir pasakė, kad vyksta pietų kryptimi aplankyti sergančio senelio.

– Sakai, Laramio?

Rodos, Geibas puikiausiai suprato, kas sukasi Tegartas galvoje.

– Taip. Iš Flagstafo² nulėkė Denverio link – ne per toliausiai bus nuvažiavusi. Visiškai netikėta, visiškai nelogiška. – Geibas kiek patylėjo, paskui pridūrė: – Velniai griebtų, gera strategija!

Gera strategija. Tegartas padėtį apibūdintų kitaip – juk beveik tris mėnesius vaikosi nepagaunamą panelę Ženevjevą Boven. Vis dėlto jis užgniaužė piktą pastabą ir nuslopino jam nebūdingą nekantrumą. Negalima pasiduoti jausmams, kai esi vienas iš Stylo saugumo savininkų – tai bendrovė, kurią juodu su broliu įkūrė savo namuose Denveryje, Kolorado vals-

---

¹ Miestas Vajomingo valstijoje (vert.).]

² Miestas Arizonos valstijoje (vert.).]

tijoje. Veiklos pobūdis – įkaitų ir bėglių sugrąžinimas, asmenų apsauga, grėsmės valdymas, pramoninis saugumas, todėl reikia mąstyti aiškiai, bet kūrybiškai, mokėti analizuoti ir priimti svarbius sprendimus.

Tegartas buvo laikomas šaltakrauju ir objektyviu. Aišku kaip dieną, kad jo brolio santuoka su pasiturinčia aukštuomenės panele, kurią jis ištraukė iš žiauraus niekšo, kažkokios Karibų jūros valstybėlės diktatoriaus nagų, nebus ilga. Tegartas nukreipė žvilgsnį nuo namelio į senutį fordą tulumoje. Tik todėl, kad pikapo istorija puikiai atitiko tam tikrą schemą – sumokėta grynaisiais, išnykta pateikus klaidingą informaciją apie kryptį, bet tai dar nereikia, kad čia įsipainiojusi Boven. Galimas daiktas, ji ir vėl sumėtė pėdas – moteris, atitinkanti jos aprašymą, paslaugiai tylėjo, o Boven atsikratė sunkvežimio kaip ir ankstesnius tris kartus.

Tik Tegartas taip nemanė. Ne todėl, kad įgimta nuojauta rėkte rėkė, jog sėkmė galiausiai sugrįžo. Šį kartą, velniai griebtų, jis tikrai matė šią moterį – pastebėjo akiplėšiškai išvažiuojančią iš Kalispelio priemiestyje esančios stovėjimo aikštelės prie Mortono parduotuvės.

Namelio durys staiga atsidarė.

- Kažkas vyksta, - sumurmėjo jis Geibui. - Susisieksime vėliau.

Nelaukdamas atsakymo įsigrūdo telefoną į dėklą, pakėlė žiūronus ir pažvelgė į moterį namelio verandoje. Šaltakraujiškai ją tyrinėjo: žvilgsnis nuo kailinių batų kilo aukštyn lieknomis kojomis, išpraustomis į mėlynus džinsus, praslydo žalia skranda su gobtuvu, galiausiai pasiekė veidą.

Tada tik iškvėpė - buvo pamiršęs, kad reikia kvėpuoti. Puiku, čia ji. Daug savaičių sekė jos pėdomis, klausinėjo draugus, rodė visiems tos moters nuotraukas - jos bruožai tapo tokie artimi ir pažįstami, kaip ir jo paties. Putnios lūpos, tiesi maža nosis, didelės tamsios akys ir šiek tiek kvadratinis smakras. Žvilgantys rudi plaukai - kitados ji juos dažydavo ir pindavo juosmenį siekusią kasą - dabar buvo trumpai nukirpti ir vėl įgavę natūralią spalvą.

Tegartas susiraukė - kažkas jam nedavė ramybės, bet pagaliau suprato, kad nustebino žemas ūgis. Nors puikiai žinojo, kad ji vos metro penkiasdešimt septynių centimetrų, tikėjosi išvysti aukštesnę moterį.

Galų gale, čia vis tiek ji - ponija Ženevjeva Boven iš Silverio, Kolorado valstijos, knygyno savininkė ir literatūros reklamuotoja, paauglių

patarėja, gyvūnų mylėtoja, o kartkartėmis ir vaikų auklėtoja. Moteris, išgarsėjusi neapgalvotais kilniais poelgiais, dėl kurių draugai ją praminė savo mažąja Poliana³.

Būtų tiksliau ją vadinti Poli – rakštis užpakalyje, – šmėkstelėjo Tegartui prisiminus tuos bergždžiai praleistus tris mėnesius. Pasikliaudamas garbinga ponios Boven, kaip skautės, reputacija ir tuo faktu, kad vidutinis statistinis gyventojas nežino, ką reiškia slapstyti nuo policijos, jis tikėjosi lengvai ją suseksiąs – net nesupraktuosiąs.

Klydo. Pirmiausia tai jį nustebino, paskui – suezino, nes mažoji Ženevjeva nepadarė nė menkiausios klaidelės – o dar tie nesubtilūs brolio juokai. Velniai griebtų, jokios klaidos! Tiesiog ėmė ir išgaravo – darbas, kurį tikėjosi lengvai atliksiąs per savaitę, tapo Tegartui sumanumo ir atkaklumo išbandymu.

Bet Ženevjevai smarkiai nepasisekė – Tegartas išmanė savo darbą.

Jis dirbo metodiškai – pametęs moters pėd-

---

³ Per didelis optimistas, matantis tik gerus dalykus (pagal E. H. Porter apysakos pagrindinę veikėją) – (vert.).]

sakus iš naujo aplankė tas vietas, kuriose iš pat pradžių spėjo ją galint slėptis, taip pat ir jos velionio dėdės namelį Montanoje, kuriame Ženevjeva su savo broliu, kaltinamu sunkia žmogžudyste, kadaise praleido keletą vasarų.

Ir štai, keistai susiklosčius aplinkybėms, privažiavo prie parduotuvės kaip tik tuo metu, kai ji ketino išvažiuoti. Kitaip ne tik būtų neaptikęs Ženevjevės, bet ir dar kartą išbraukęs tą namelį iš sąrašo, o tada greičiausiai ne vieną savaitę tuščiai jos ieškojęs.

Tada jis nedelssdamas paskambino Geibui, padiktavo pikapo numerį ir nusekė paskui ją – pavyko likti nepastebėtam tik todėl, kad puikiai žinojo, kur ji važiuoja. Ir vėl – tai, kas Tegartui buvo sėkmė, poniai Boven – pražūtis. Ženevjevai metai buvo ne patys geriausi: brolis sulaukytas už jos kliento vienturčio sūnaus Džeimso Dunio nužudymą; ji pati nepanoro tapti pagrindine kaltintojo liudytoja ir priėmė kvailiausią sprendimą – pabėgti, bet neliudyti.

Dėl to dabar ši moteris priklauso jam. Tegartas jautėsi kaip savininkas – stebėjo ją einančią prie pikapo, nukreipė žiūronus į išraiškingą veidą, kai Ženevjeva išėmė pilnus maišus pirikinių ir nešė vidun.

Pasiekusi laiptus, vedančius į verandą, mote-

ris netikėtai sustojo, pasuko galvą ir pasižiūrėjo tiesiai į jį.

Tegartas suprato, kad ji nemato jo. Žvilgsnis buvo lyg mylimosios prisilietimas. Vyras sustingo vietoje, pamiršo kvėpuoti, apstulbo, oda pašiorpo ir jis pajuto keistą norą būti pastebėtas...

Rodos, prabėgo visa amžinybė, kol Ženevjeva nusisuko, nustojo tyrinėti aplinką, išsitiesė ir sparčiu žingsniu užlipo tris laiptelius. Prie stogo užlaido, saugančio duris, stabtelėjo, dar kartą netikėtai žvilgtelėjo tiesiai ten, kur jis slėpėsi, ir pradingo namelio viduje.

Susierzinęs Tegartas iškvėpė sulaikytą orą ir paklausė savęs: *Kas, po velnių, ką tik įvyko? Kas ji mano esanti? Aiškiaregė? Seniai matyta sielos bičiulė?*

Kur jau ne. Greičiau jau pragaras atauš, nei jis įtikės tokiais nesuprantamais dalykais.

Sukandęs dantis Tegartas paslėpė žiūronus ir pajudėjo. Stengdamasis likti medžių šešėlyje slinko prie namelio galo – gerai sudėtas kūnas puikiai susidorojo su kelius siekiančiomis pusnimis.

Pakaks to katės ir pelės žaidimo. Atėjo laikas ją demaskuoti.

***

Ženevjeva padėjo pirkinius virtuvėje ant bufeto. Nors skranda šilta, šiek tiek sužvarbo. Iš visų jėgų stengdamasi atsikratyti varginančio nerimo ji ėmė trinti rankas.

Negalėjo nekreipti dėmesio į tai, kad būnant lauke apėmė keistas jausmas, jog visą laiką buvo stebima. Tas jausmas buvo stiprus, nenuslopinamas, nykus – toks tikras, kaip ir prisilietimas. Kūnu nuvilnijo pavojaus signalas – rankų oda pašiorpo, sudiegė sprandą.

Ji pajuto nenumaldomą norą tučtuojau sprukti.

Štai kas būna, kai iki vėlumos skaitai Stiveną Kingą. Daryk taip toliau ir kitą kartą patikėsi, kad medžiai atgyja. Arba kad tavęs pasiimti ateina voverės mutantės...

Kreiva šypsėnėlė papuošė jos lūpų kampučius. Tiek to. Truputį susinervino. Iš tikro tai nelabai stebino – prieštaringi jausmai ją apėmė jau tada, kai sustojo prie miesto parduotuvės apsipirkti.

Tai atitiko jos dabartinę būseną: mirtinai įsibaiminusi, kad kas nors atpažins, vis dėlto karštai troško pamatyti kokį pažįstamą veidą.

Tai ne tik nelogiška ir prieštaringa, bet ir labai neįprasta, nes ilgiau kaip vienai nakčiai čia nebuvo likusi jau nuo penkiolikos metų - beveik pusę tiek, kiek jai dabar.

Ženevjeva žinojo, kad čia atvykdama rizikuoja. Knygoje Kaip išnykti nepaliekant pėdsakų, kuri pastaruosius tris mėnesius nuolat buvo jai po ranka, rašoma, kad reikia vengti pažįstamų vietovių.

Ir vis dėlto... Viskas susidėjo į krūvą - labai stigo pinigų, nežinia kiek kartų ji keitė savo tapatybės dokumentus. Reikėjo pertraukos - savaitės ar dviejų, kad pailsėtų ir viską persvarstytų. Jeigu kas nors po tiek laiko vis dar jos ieško, tai šią vietą, žinoma, jau išbraukė iš sąrašo.

Dieve, tikiuosi, kad taip ir yra. - Ženevjeva apžvelgė vargingą namelio vidų. Tai buvo standartinis neįmantrios architektūros trikampis pastatas. Tolėliau - L formos virtuvė; vonia ir miegamasis su didžiule įmontuota lova užėmė kitą namo dalį - šias dvi atskiras erdves skyrė siauri laiptai, vedantys į nedidelę palėpę.

Priekinėje namelio dalyje švietė eilė langų, tarp jų - nuo grindų iki lubų iš netašyto akmens sumūrytas židinytis, priekinė jo dalis iš

stiklo. Didžiulė mėlyna sofa, trys klevo medžio stalai ir pora minkštų supamųjų krėslų buvo nauji – juos parinko bendrovė, kurią Ženevjeva pasamdė, kad prižiūrėtų paveldėtą namelį. Baldai dailūs, tvarkingi, tokie, kaip jos atmintyje išlikę senieji, ir išdėstyti taip, kad galėtum pro langus grožėtis kalnų viršūnėmis.

Užmerkus akis jai atrodė, kad sugrįžo keturiolika metų į praeitį – tuoj pro duris triukšmingai įeis dėdė Benas ir visur paskui jį sekiojantis dievinamas dvylikametis Setas. Juodu išplėš jai iš rankų knygą – jos mažasis broliukas vis skųsdavosi, kad Ženevjeva *visada* skaito – ir ištempo į lauką pasigrožėti saulėlydžiu arba pasižiūrėti į virš galvos sklandantį erelį.

Dėdė Benas – paskutinis iš penkių vyresnės kartos giminaičių, kurie kaip įmanydami rūpinosi, kad antros kartos dukterėčia ir sūnėnas būtų aprūpinti, nieko nestokotų, mirė seniau nei prieš dešimt metų. O Setas...

Prisiminus paskutinį susitikimą su broliu Ženevjevai suspaudė širdį. Vilkėjo jis oranžinės spalvos kombinezoną, rankos buvo surakintos grandinėmis, paprastai nerūpestingas, tuo metu atrodė užsisklendęs ir nepermaldaujamas, kai jūdviejų žvilgsniai susitiko per tinklelį, ski-

rianti lankytojų kambarį Silverio apygardos kalėjime.

- Ne. Tikrai ne, Žene, - kategoriškai pasakė brolis. - Eisi į teismą ir liudysi, kitaip jie tave irgi pasodins į kalėjimą.

- Tačiau...

- Ne. Jau ir taip blogai, nes gali netekti namo. Ir dėl ko? Kad užmokėtum advokatui, kuris mano, jog esu kaltas? Prisiekiu Dievu, mieliau prisipažinsiu padaręs nusikaltimą, nei leisiu tau netekti laisvės.

- Setai, nekvailiok...

- Kalbu visiškai rimtai. Tai padaryti vieni niekai. Mane nuteis. - Jis kalbėjo ramiai ir abejingai, bet akys rodė ką kita - jose buvo matyti pralaimėjimo šešėlis. Ženevjeva vos susilaikė - kilo noras nuleisti galvą ant subraižyto juodu skiriančio stalviršio ir pravirkti. - Tau geriausia susitaikyti su mintimi, kad pralaimėjau ir... gyventi toliau.

O gal pavyks, - dabar viltingai pagalvojo Ženevjeva. Vien mintis, kad gali palikti nelaimėje jaunylį brolių, buvo nepakeliama. Jie nežinojo, kas jų tėvas. Kai Ženevjevai buvo dešimt metų, o Setui septyneri, liko visiškai vieni, nes vaikus paliko ir mama....